

Élő Víz

Ha te kérnéd őt, ő élő vizet adna neked. (Jn 4,10)

2016. július 3.
Évközi 14. vasárnap

Úton lenni

Az új autópályák vagy nagyobb jelentőségű utak építése általában hónapokig vagy évekig tart. Munkások és munkagépek százai dolgoznak a területen, amely az építkezésnek köszönhetően teljesen átalakul. Erdőket vágnak ki, völgyeket ívelnek át hidakkal, dombokat szüntetnek meg, hogy minél egyenesebb legyen az új út.

A közelben élők nap mint nap láthatják a táj folyamatos átalakulását, aki pedig csak az új útvonal elkészülte után jár arra, szinte rá sem ismer a vidékre, amelyet évekkorábban látott. Utak azonban nem csak így keletkeznek. Egy másik lehetőség, hogy valaki gyalog elkezd járni egy számára kedvező helyen, napról napra ösvényt tapos magának, egy idő után pedig mások is használni kezdik az általa kijárt új utat. Az első napokban talán nem is gondolt arra, hogy mások is fognak járni azon az úton, amelyet ő kezdett „építeni.”

Lényeges, hogy minden út elindul valahonnan és megérkezik valahová. Az ember ismeri, tudja, hogy hová vezet egy-egy út, s csak akkor van értelme el-

indulni azon, ha oda szeretne menni, ahová az az út vezet.

A ma vasárnap evangéliuma azt az eseményt írja le, amikor Jézus kiválaszt tanítványai közül 72 személyt, akiket útnak indít. Indulásuk előtt tanácsokkal látja el őket feladatukkal, tevékenységükkel kapcsolatban. Lukács evangélista leírásából nem derül ki, hogy a kiválasztottak mennyi ideig voltak távol, azt viszont fontosnak tartja megjegyezni, hogy visszatérésük után örömmel számoltak be Mesterüknek arról, hogy szolgálatuk, amelyet Jézus nevében végeztek, eredménnyel járt.

Az Egyház, amely napjainkban az Úrtól kapott küldetését teljesíti, egyrészt régi utakon jár, másrészt új utakat készít. Ragaszkodunk a régi utakhoz, amelyeket az apostolok és Jézus egykori tanítványai kezdtek el kitaposni. Nem akarunk elszakadni a gyökerektől, az eredettől, mert az évszázadok alatt kialakult utak, módszerek kiállták az idők próbáját. A világ fejlődése azonban szüntelenül arra hív minket, hogy az új lehetőségeket, az új utakat is keressük. Olyanokat, amelyeken eljuttathatjuk Isten üzenetét napjainkban az emberekhez.

Hová vezet az út?

Miközben Egyházunk őrzi a hagyományokat és azokra épít, nem mondhat le arról az igényről, hogy korszerű legyen.

E két jellegzetességet nem érdemes szembeállítani egymással olyan módon, hogy csupán az egyiket tartjuk jónak, a másikat pedig elutasítjuk. Isten üzenetének közvetítése hitelesen végezhető mindkét módon, azaz hagyományos módszerekkel és újszerű módon egyaránt. Csak pontosan tudnunk kell, hogy honnan, kitől indul ez az út, az evangélium hirdetésének útja. E feladattal, küldetéssel Jézus Krisztus bíz meg bennünket. És mindig szem előtt kell tartanunk azt is, hogy hová vezet ez az út, tudniillik azokhoz az emberekhez, akik az igazságot keresik, Isten szeretetére vágyakoznak és az üdvösségre szeretnének jutni.

Az Úr nevében

Urunk, Jézus Krisztus! Az igehirdetés, a szentségek kiszolgáltatása, a tanúságtétel, a szeretetgyakorlás és a misszió minden formája a te nevedben történik.

A te nevedben hirdetjük az evangéliumot és gyakoroljuk az irgalmasság cselekedeteit. Te megfelelő segítséget adsz nekünk küldetésünk teljesítéséhez azáltal, hogy elküldöd számunkra a Szentlelket. A Lélek indít minket az igehirdetésre és a tanúságtételre, ő irányítja és vezeti az Egyházat a misszióban és a Szentlélek gondoskodik a missziós szolgálat eredményességéről. Adj jóindulatot mindazok szívébe, akikhez te küldesz minket!

Évközi 14.

vasárnap

Iz 66,10-14c

Gal 6,14-18

Lk 10,1-12.17-20

Hétfő

Oz 2,16.17b-18

21-22

Mt 9,18-26

Kedd

Oz 8,4-7.11-13

Mt 9,32-38

Szerda

Oz 10,1-3.7-8.12

Mt 10,1-7

Csütörtök

Oz 11,1-4.8c-9

Mt 10,7-15

Péntek

Oz 14,2-10

Mt 10,16-23

Szombat

Iz 6,1-8

Mt 10,24-33

Évközi 15.

vasárnap

MTörv 30,10-14

Kol 1,15-20

Lk 10,25-37